

Skrivelse vedrørende beretning om den 53. internationale arbejdskonference i Genève 1969.

ARBEJDSMINISTERIET

København, den 23. januar 1970.

Til folketinget.

I henhold til Den internationale Arbejdsorganisations statut, artikel 19, stk. 5 og stk. 6 b, er medlemsstaterne forpligtet til sædvanligvis i løbet af et år fra afslutningen af en arbejdskonference at forelægge de på konferencen vedtagne konventioner og henstillinger for den eller de myndigheder, under hvis forretningsområde sagen henhører, med henblik på lovgivning eller andre foranstaltninger.

På den 53. internationale arbejdskonference, som blev afholdt i Genève i dagene fra 4. til 26. juni 1969 blev der vedtaget en konvention om arbejdstilsyn i landbruget, en henstilling om samme emne samt en konvention og en henstilling om læge- og hospitalsbehandling samt dagpenge under sygdom.

Ordlyden af konventionerne og henstillingerne tillige med en redegørelse for forhandlingerne ved konferencen findes i vedlagte beretning, som er afgivet af den danske regeringsdelegation, og som samtidig hermed fremsendes til folketingets medlemmer.

Den på arbejdskonferencen i 1947 vedtagne konvention om arbejdstilsyn (nr. 81) gælder alene industri og handel. Den nu vedtagne konvention om arbejdstilsyn i landbruget har nu imødekommet det behov for internationale normer for arbejdstilsyn, som udviklingen i de senere år har vist eksisterer.

Konventionen om arbejdstilsyn i landbruget er en moderniseret udgave af principperne i den 22 år gamle konvention om arbejdstilsyn i industri og handel, ajourført med de tilføjelser, som udviklingen har medført og de ændringer, som landbrugserhvervets særlige forhold og strukturelle forskelligheder verden over har motiveret. Blandt mere væsentlige ændringer og tilføjelser i

forhold til konvention nr. 81 om arbejdstilsyn i industri og handel kan nævnes at konventionen udover som hovedregel at dække fremmed medhjælp, i artikel 5 giver det enkelte medlemsland mulighed for at inddrage andre persongrupper under konventionens virksomhedsområde, således f. eks. kollektivbønder og familiemedlemmer m. v. Som en nydannelse indeholder konventionen endvidere en bestemmelse, der muliggør, at det enkelte land kan overlade landbrugsinspektørerne opgaver til sikring af levevilkårene for arbejderne og deres familier.

Henstillingen, der knytter sig til konventionen, skitserer mere detaljeret — men også mere elastisk — tilrettelæggelsen af et arbejdstilsyn. Henstillingen peger herudover på muligheder for yderligere udvidelse af inspektørernes virkefelt til sikring af de omfattede personsgruppers levevilkår, uddannelse og sociale forhold samt med henblik på deltagelse i opbygning af andelsvirksomheder.

Konventionen om læge- og hospitalsbehandling samt dagpenge under sygdom er tænkt som afløser af 2 tidligere konventioner om sygeforsikring. Arbejdskonferencen vedtog i 1952 en konvention om mål og normer for social tryghed. Formålet med denne konvention var at skabe et internationalt instrument, der kunne tjene som vejledning, og som kunne anspore til yderligere fremskridt samt danne grundlag for en revision af de eksisterende konventioner om forskellige former for social tryghed. Siden har arbejdskonferencen i 1963 vedtaget en konvention om ligestilling af ind- og udlændinge i henseende til social tryghed, i 1964 en konvention og en henstilling om ydelser i tilfælde af ulykkestilfælde på arbejdspladsen samt erhvervssygdomme og i 1967 en